

Elhunyt Devich János csellóművész, a Zeneakadémia kamarazenetanszékének oktatója, Prof. emeritus (1938–2017)

*Dr. Vigh Andrea, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem
rektora emlékezése*

Tudja az ember, hogy az élet véges, és tudjuk azt is, hogy minden halál felfoghatatlan. De vannak, akikről azt gondoljuk, örökké élnek. Megrendülten és kimondhatatlan szomorúsággal búcsúzom *Devich János Tanár Úrtól* és nem elsősorban a Zeneakadémia rektoraként, annak az intézménynek a vezetőjeként, amely legendás tanáregyéniségét veszítette el. Egykori diákként és jelenlegi kollégaként búcsúzom, hiszen több száz szerencsés zeneakadémista sorstársammal egyetemben én is tőle kaptam azt az alapélményt, amely egy egész zeneakadémista generáció számára éppen Devich tanár úrnak köszönhetően vált evidenciává: hogy a kamarazene elementárisan fontos. Devich tanár úr több mint harminc évig tanított a Zeneakadémián, ahol maga is tanult, s bárki, aki hozzá járt, ugyanolyan emlékeket őriz róla, mint jómagam. Imádtuk az óráit, a precizitását,

hogy mindig tökéletes eleganciával jelent meg, hogy rendkívüli szaktudását képes volt személyes élményeinek elbeszélésébe csomagolva számunkra is élményszerűvé tenni. Számára a kamarazene esetében éppolyan fontos volt a hangszeres muzsikus, mint az adott zenedarab. Azok közé a valóban legendás tanáregyéniségek közé tartozott, akik nem csupán a tananyagot ta-

nították, hanem a diákokat is, nem elsősorban ismereteket adtak át, hanem szemléletet. Életszemléletét az egészséges életvitel, a lelki kiegyensúlyozottság, a szeretni tudás képessége jellemezte. Hiányát semmi nem pótolja, mégis, megnyugtatja az embert a tudat, hogy abban a vészterhes és számos politikai viharral tűzdelt időszakban, amely osztályrészéül jutott, képes volt valóban teljes és boldog életet élni. Amelybe egyaránt belefért a koncertezés, a tanítás és a család. Nem mehetünk vele, de szellemisége itt marad velünk, s nem tehetünk mást, mint hogy megpróbálunk példát venni róla, őrizzük és továbbadjuk szellemi hagyatékát.

Kedves Devich tanár úr, soha nem fogjuk elfelejteni!

Devich János 1938-ban született Szegeden. Középiskolai tanulmányait a

Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola és Gimnázium gordonka szakán végezte, *Sebestyén Sándor* tanítványaként. 1957 és 1962 között a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen *Friss Antal* hallgatója volt, majd 1963-ban a római Accademia de Santa Cecilia-n *Enrico Mainarditól* tanult.

1961-től 1975-ig a Magyar Állami Operaház zenekarának tagja, 1975-től 1985-ig szólamvezetője, 1985 és 1991 között az Országos Filharmónia szólistája volt. 1966-tól 1997-ig a Sebestyén, későbbi nevén a Kodály Vonósnégyes csellistájaként koncertezett világszerte.

1985 óta a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem tanára, 2005 óta rektori tanácsadója volt. Pályája során gyakran tartott mesterkurzusokat itthon és külföldön.

Számos lemezfelvétel örökítette meg játékát, lemezre játszották többek között Haydn,

Mozart, Schubert, Beethoven, Debussy, Ravel, Kodály, Dohnányi vonósnégyeseit, számos zongora- és klarinétötöst, valamint kortárs magyar zeneszerzők műveit.

Élete folyamán sok zenei élettel összefüggő tevékenységet vállalt, pl. a Magyar Zenei Kamara alelnöke, majd a Magyar Muzsikusz fórum társelnöke, 1997-től pedig a Magyar Zeneművészeti Társaság elnöke volt.

2013 óta a Magyar Művészeti Akadémia Zeneművészeti tagozatának rendes tagja volt, Érdemes Művész, kitüntették Liszt-díjjal és Bartók-Pásztory díjjal is.

Devich Jánost a Zeneakadémia saját hallottjának tekinti.

(Forrás: zeneakademia.hu, *Fidelio*)

Devich János 2017. szept. 27-én hunyt el 80 éves korában. Temetése 2017. október 20-án volt az Óbudai Temetőben.

Megjelent Napkut-ban, 2007/10, amelyet saját magáról írt.

Devich János gordonkaművész

(Szeged, 1938. április 3.)

Minden ember életútja két pályán mozog. Az egyik a történelem kényszere és környezete befolyásolja, a másikon önmaga tervezi, építi sorát. Különösen így volt ez a technika által kitágított tér és az események sűrűsége miatt egyre gyorsuló idő közelmúltjában, a XX. század második felében. És csak a jó Isten a tudója, életem hanyadrészeiben.

Egészséges, lelkileg kiegyensúlyozott, szeretettel

megáldott szüleim második fiaként láttam meg a napvilágot Szegeden, 1938 virágvasárnapján. Tudom, a statisztika szerint minden 365. gyermek virágvasárnap születik, mégis, ha tudat alatt is, mindig önbizalmat adott, hogy én is közéjük tartozom. Talán csak a karácsonyokra gondoltam némi irigységgel.

Kisgyerekkorom játékos és gondtalan éveit kegyetlenül vágta el a Magyarországra